

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789777456.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Amalie derimod var alles veninde og en ypperlig legekammerat. Som vi en dag var midt i legen, stod pludseligt Herman ved min side og betragtede mig, som om han var uvis, om det også virkelig var mig. »Står du her på gaden?« sagde han, »følg mig hjem til dine forældre.« Han tog os nu begge ved hånden, og skamfulde over, at han havde set os således på gaden, fulgte vi ham op i vor fattige bolig. Her talte han længe med min moder, og jeg hørte ham sige, det skikkede sig ikke, at vi løb om på gaden mellem alle slags børn. Nu tilbød han atter at begynde den afbrudte undervisning og gjorde mig en mængde spørgsmål, hvilke min søster Amalie besvarede. Han betragtede mig længe og nøje, klappede mig på kinden, varmede mine hænder, der var blå af kulde, i sine, medens jeg stod ulykkelig med nedslagne øjne ved hans side. Sagen var, at jeg altid havde en følelse af skamfuldhed, hvorover vidste jeg selv ikke ret. I samtalens gang spurgte han os, om vi havde lyst til at lære musik? Amalie lænede sig frimodigt til ham og sagde: »Jo, det var dejligt! Men vi har intet klaver.« - »Jeg skal leje et til eder og lade bringe herop; og selv kan jeg lære eder, hvad I behøver i førstningen.« Nogle dage efter kom virkelig et klaver, og jeg erindrer endnu, hvor forunderligt det blankt polerede møbel stak af imod vort øvrige bohøve. Herman kom nu flere gange om ugen, læste, skrev og spillede med os; bragte os alle slags små gaver, også mad og frugt; sørgede for sko m.m. til os og var som en fader imod os stakkels forkomne og forsømte børn. Hvad under da, at vi hang ved ham med al barnlig uskyldighed? Når han kom, fløj min søster om hans hals. Ofte satte han os hver på sit knæ, fortalte os historier og udfrittede os om vore små ønsker, som han da straks opfyldte. Også heri var jeg meget tilbageholden, min søster sagde ofte til ham: »Nu skal jeg sige dig, hvad Hanne ønsker.« Når han så på denne måde kom til kundskab derom, bebrejdede han mig min tavshed og tilbageholdenhed. Klaveret gjorde især Amalie lykkelig; ofte sad hun hele timer og klimprede derpå til stor glæde for min fader, der stolt og rørt lyttede til, når hun med sin klare stemme sang, så det rungede igen. Der opstod på denne måde af sig selv et ærbødighedsforhold fra mine forældres side mod deres børns velgører, så at de intet kunne foretage med os uden hans vilje og vidende. [Og dette var en lykke for os, da deres begreber om, hvad der skikkede sig, 34 var noget forvirrede.]